

LBRIS

We know
books

Mihaela Albu

**CUVINTELE MOR
ÎN PICIOARE**

**EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2024**

CUPRINS

Drumul	5
Nu scriu... ..	6
Cerere	8
Calendar	9
Netimp	10
Rătăcitor prin pădurea de cuvinte.....	12
Ființare.....	13
Taina	14
Prietenie	15
Orașul cu fantome	16
Există fericire...?.....	18
Văd	19
O zi	20
Cântecul celui fără de țară	21
Paralele.....	22
Tăceri.....	23
E frig!.....	24
Melancolie	25
Dureri contemporane	26
Început	27
Viață	28
Ce este Fericirea?.....	29
Întomnare	30
Uitare	31
Neîmplinire	32
Puf de păpădie.....	33

Rostire	35
Un vis ciudat.....	36
Îndemn.....	37
Cartea	38
Luptă inegală	39
Jumătatea.....	40
Hoțul	42
De-aș avea... ..	44
Pastel	46
Tabla de șah.....	47
De ce-aș mai povesti...?	48
Acum.....	50
O viață.....	51
Negație.....	52
Un vis.....	53
Așteptare	54
Dorință.....	55
Curcubeul.....	57
Copaci cu frunze... încă	58
Perpetua căutare.....	59
Știu?.....	60
Alergare	61
Aducere-aminte.....	62
Spre capăt.....	63
Și totuși... ..	64
Strecurătoarea.....	65
Iluzie.....	66
Dragoste fără cuvinte	68
Aparenta banalitate a zilei	69
De-a lungul... ..	71
Neputință	72
Pe drum... ..	73

Așteptarea	74
Jurnal.....	75
O bucată de hârtie	76
Decontaminare	77
Realități.....	78
Condițional-optativ	79
Mesaj optimist	80
Și totuși, întuneric	81
Risipitori	82
Un zeu.....	83
A vedea!.....	84
A fost o zi.....	85
Călătoria	87
Cuvintele mor în picioare	89
Referințe critice	92

Coperta: Silvia Colfescu
Redactor: Claudia Drăgănoiu
Tehnoredactor: Dan Amza

Copyright © Mihaela Albu, 2024
Copyright © Editura Vreemea pentru prezenta ediție, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALBU, MIHAELA

Cuvintele mor în picioare / Mihaela Albu. - București : Vreemea, 2024

ISBN 978-606-081-228-9

821.135.1

DRUMUL

Dimineața nu prevestea nimic:
nici ploaie, nici soare...

Cu nepăsare
deschisese poarta
dăduse drumul inocentei păsări
în lumea cea mărginită de așteptări.
Zborul – în zig-zagul neștiinței
pe panta alunecoasă
O fâlfâire de aripă
o privire
un drum!

Și dintr-o dată îmi spun:
Apusul are culori vii
roșul acela clocotitor
se revarsă peste margine
inundă galbenul
sparge liniștea –

Scurtul *drum al zilei către noapte!*

Vreau să scriu acum
 cât mai am lumină
 cât nu se-ntunecară ferestrele
 deschise spre începuturi.

Vreau să scriu
 despre tot ce strălucise cândva.
 Chiar în întunericul amintirii
 raza lucește neînchipuit de vie!

Cine eram eu? Cine erai tu?
 Două necunoscute rotindu-și destinul
 în univers

Vreau să scriu acum!
 Vreau să scriu acum!

Vreau să scriu acum
 cât marginile lumii nu s-au zdrențuit cu totul
 cât întunecatul apus
 n-a înghițit hulpav
 începutul

Realitatea ruptă în două
 neputincioasă
 nu-și mai poate coase jumătățile.

Vreau să scriu acum
 cât creionul mai ascultă de mână
 cât hârtia mai are spațiu alb

Și totuși...
 Nu voi scrie nimic
 nici acum, nici mâine...

Spațiul rămas –
 prea puțin generos
 pentru cât mi-ar trebui
 să scriu
 Tot!

I-am cerut lui Dumnezeu un răgaz:

timp să tai toată pădurea de iluzii
să strâng frunzele îngălbenite
să le pun covor pentru frigul iernii
peste inimă.

L-am rugat în gând pentru un răgaz.

Am încă atâtea de dus la capătul drumului!
Tot ce-am plantat încă n-a crescut îndeajuns.
Are nevoie de soare și de grijă.

Înțelepții vin și mă sfătuiesc să tac
Să nu cer,
Să nu întind mâna și nici gândul.
Să nu aștept de sus un licăr de lumină.

De ce i-aș asculta?

Acum
sunt aproape singur în mijlocul unei săli goale
Fotoliile s-au eliberat pe rând
așteaptă cu răbdare
alți spectatori...

Îmi înfig adânc unghiile în pânza zilei
Mă agăț de orice fir răzlețit
Merg cu încredere până la capăt.
Răgazul îl știe numai Dumnezeu...

Timpul rămâne-n strecurătoare.
Ion Caraion

Un ceas, o zi, încă un pas
Un minut cu regretul unui bun-rămas

O carte, un om, o frântură din cerul aprins
O creangă pierdută în neantul prescris

Un loc pe pământul neutru mereu
O mână de frate întinsă la greu

O fereastră deschisă-închisă
Un drum cu lecția promisă

*

O stradă, o cale fără întors

O lumină întoarsă pe dos
Înghite hulpav nemestecat
Timp nemilos cu gură de lup
Calendarul neterminat
Își mănâncă singur din trup...

Timpul nostru *nestrecurat!*

Prin timp
Pe lângă timp
Fără de timp...

Cu haine țesute din soare și zădărnicii!

Înfășurați în tăceri
sărim peste zile albe
cu seninătate pură;
ne împiedicăm
adeseori
de cele negre...

Opriți în loc,
tragem în piept
gustul dimineții.

Căutăm cu sete apa vie!

Încă un pas...
Începem cutezător urcușul...

Resturi de amintiri întârzie drumul.
Piedică – zgura tristeților.
Între miezul de zi și miezul de noapte
grăunți cu viață –
verzi și galbeni,
necopti, în bătaia rece a încercărilor
spulberați în cele patru vânturi...

În aerul străveziu
zboară inimi vesele
ce cred
cu tărie
în albastru;

zboară inimi albastre
ce nu mai cred
în nimic
nici măcar în încăpățânarea soarelui
de a se scula
tenace
în fiecare dimineată.

Un vis revine
mereu:
roșul aprins de flacăra
jucăușă...

Clocot veșnic tânăr!

Începutul îndepărtat al primei vorbe rostite
al primelor litere alcătuind magic întâiul cuvânt
pierdute în ceața timpului sunt...

Vraja își păstrează încă parfumul:
cuvinte cu miros
cuvinte cu gust
încarcă cerul gurii cu savoare
mângâie urechea cu sunet de vioară
cu grav ecou de violoncel
un clinchet de minuscul clopot
bătaie de tobe în ropot.

Printre trunchiuri uscate crengi tinere răsar...
Le primesc cu mirare
Le dau cu încredere intrare.
Bătrânele mele mă însoțesc tot mai rar
În lada de zestre stau resemnate
căci știu că aproape-mi sunt
totdeauna
toate...

FIINȚARE

Într-un început de vară
– ca oricare alta –

Într-un început de zi
– ca oricare alta –
O spargere așteptată de ceas;

Și de n-ar fi fost să fie cea zi, cel an
în acel firav început de vară
ar fi așteptat ceasul în van;

S-ar fi încurcat orele
s-ar fi amestecat zilele
ar fi răsărit alt soare
alt fir rătăcit în prerie
s-ar fi sumețit peste lumea albă...

A fost să fie
A fost să fie
Începutul miraculos din zori de zi/
Spargerea așteptată de ceas!